

UZASADNIENIE

co do całości wyroku z 3 listopada 2023 roku

S. A. pozwał P. B. o zapłatę 13 450 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 17.08.2021 r. do dnia zapłaty, o zapłatę 2602,17 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 13.01.2022 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Postępowanie toczyło się według przepisów o postępowaniu w sprawach uproszczonych. Sąd zamknął rozprawę na posiedzeniu niejawnym po przeprowadzeniu rozprawy i umożliwieniu stronom zabrania głosu w piśmie procesowym (art. 224 § 3 k.p.c.). Było to celowe ze względu na sprawność postępowania i nastąpiło bez uszczerbku dla prawa stron do rzetelnego procesu. W sprawie odbyła się wcześniej rozprawa, na której przeprowadzono wszystkie zawnioskowane osobowe wnioski dowodowe, a następnie przewodniczący umożliwił stronom przedstawienie kompletnego stanowiska w pismach procesowych. Sąd zamknął rozprawę przed upływem miesiąca od dnia, w którym upłynął termin do zabrania głosu przez strony.

Stan faktyczny

S. A. jako zamawiający i P. B. jako wykonawca zawarli 24.04.2021 r. umowę na wykonanie przygotowania podłoża i wykończenia schodów z mikrocementu w terminie od 28 maja 2021 r. do 12 czerwca 2021 r. W §5.1 umowy wykonawca udzielił gwarancji przez 24 miesiące od dnia odbioru prac na zasadach ogólnych. Strony umowy ustaliły wynagrodzenie na 11 000 zł brutto. Ustnie i za pomocą korespondencji elektronicznej strony umowy rozszerzyły zakres prac za dodatkowym wynagrodzeniem 2450 zł.

Zamawiający zapłacił wykonawcy 13 450 zł tytułem wynagrodzenia.

Prace zostały wykonane 15.06.2021 r. i odebrane przez ojca zamawiającego – A. A., z upoważnienia zamawiającego.

bezsporne, dowody: wydruk (...) (k. 19-20), umowa (k. 40-43), korespondencja (k. 45-70, 97-111, 138-143), świadectwa wykonawcy (k. 136-137), zeznanie świadka A. A. (k. 159), zeznanie świadka A. B. (k. 159), przesłuchanie stron (k. 159).

Przed zawarciem umowy P. B. przesłał S. A. zdjęcia prac podobnych do tych objętych umową. Prace ujęte na zdjęciach nie zostały wykonane przez P. B.. P. B. nie działał w celu wprowadzenia w błąd S. A. co do osoby wykonującej prace ujęte na zdjęciach.

dowody: korespondencja (k. 44-70, 97-111, 138-143), przesłuchanie stron (k. 159).

S. A. pismem z 29.06.2021 r. wezwał P. B. do usunięcia wad:

- nierównej powierzchni i struktury mikrocementu na schodach i cokole,
- różnic kolorystycznych na stopniach, przebarwień,
- braku wykończenia połączenia mikrocementu ze ścianą,
- zabrudzenia ścian.

P. B. 30.06.2021 r. obejrzał wykonane prace i uznał wady polegające na różnicach kolorystycznych na stopniach i przebarwieniach oraz na zabrudzeniu ścian i zobowiązał się do naprawy przez zeszlifowanie lakieru i położenie nowej warstwy mikrocementu po wyrażeniu na to zgody przez zamawiającego.

S. A. nie zgodził się na naprawę wad w części uznanej przez wykonawcę. Pismami datowanymi na 30.07.2021 r. oświadczył o obniżeniu wynagrodzenia o kwotę 13 450 zł i o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu ze względu na to, że P. B. wprowadził go w błąd przed zawarciem umowy przez przesłanie zdjęć prac wykonanych przez inną osobę. W pismach tych S. A. wezwał do zapłaty 13 450 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Pismem doręczonym 1.05.2022 r. S. A. wezwał P. B. do zapłaty 13 450 zł zwrotu kosztów usunięcia wad i 2602,17 zł wynagrodzenia biegłego w sprawie o zabezpieczenie dowodu IX Co 122/21 w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

bezsporne, dowody: wydruk (...) (k. 19-20), umowa (k. 40-43), korespondencja (k. 45-70, 97-111, 138-143), przesłuchanie stron (k. 159)..

S. A. wniósł do sądu o zabezpieczenie dowodu w sprawie dochodzonego roszczenia. Opinia została wykonana przez biegłego J. K.. Prawomocnym postanowieniem z 23.11.2021 r., sygn. akt IX Co 122/21, Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku przyznał biegłemu sądowemu wynagrodzenie 2602,17 zł za sporządzenie opinii.

bezsporne, dowody: opinia biegłego ze sprawy o sygn. akt IX Co 122/21 (k. 21-39), dokumenty ze sprawy IX Co 122/21 (k. 71-79), przesłuchanie stron (k. 159).

Prace związane z aplikacją mikrocementu na schodach betonowych zostały wykonane niestarannie, wskutek czego doszło do powierzchniowych i naprawialnych szkód. Wady stanowią plamy o zbyt dużym kontraście, nałożone punktowo lub w pasach, w różnej liczbie i intensywności na wielu schodach oraz wyszczerbienia krawędzi cokołów i zabrudzenia ścian. Należy poprawić wszystkie stopnie, podstopnice i cokoły dla zachowania jednolitej barwy. Dla ich naprawy celowe jest zeszlifowanie lakieru drobnopłynnym materiałem ściernym i przeszlifowanie warstwy wierzchniej mikrocementu w celu wyrównania jego powierzchni.

bezsporne, dowody: opinia biegłego ze sprawy o sygn. akt IX Co 122/21 (k. 21-39), zdjęcia (k. 80-82), zeznanie świadka A. A. (k. 159), zeznanie świadka A. B. (k. 159), przesłuchanie stron (k. 159).

Celowa i ekonomicznie uzasadniona cena naprawy wyżej wymienionych wad wynosiła w 2021 r. 1647,20 zł netto, a w 2023 r. 3420 zł netto.

dowody: przesłuchanie stron (k. 159), opinia biegłego (k. 166-171), oferty (k. 188-190), opinia uzupełniająca biegłego (k. 197-210).

Ocena dowodów

Sąd oparł swoje ustalenia na dowodach wyżej wskazanych. Przedłożone dokumenty oraz zeznania świadków i stron były wiarygodne i nie były kwestionowane przez strony procesu.

Większość faktów istotnych w sprawie była bezsporna. Sporna między stronami była kwestia tego, czy pozwany podstępnie wprowadził w błąd powoda co do autorstwa prac, których zdjęcia przesłał powodowi przed zawarciem umowy oraz tego, ile wynosi należne odszkodowanie za wady stwierdzone w opinii biegłego J. K. ze sprawy o sygn. akt IX Co 122/21. Strony jednoznacznie zgadzały się z treścią tej opinii.

Sąd ustalił na podstawie zebranego materiału dowodowego – a w szczególności przesłuchania stron i wydruków korespondencji – że o ile powód pozostawał w przekonaniu, że wysłane mu zdjęcia prac obejmują zdjęcia pozwanego, o tyle pozwany nie miał podstępnej intencji wprowadzenia w błąd powoda, chcąc jedynie pokazać mu przykładowy efekt podobnych prac do tych, na jakie strony się umawiały. Ostatecznie ustalenie w tym przedmiocie nie było istotne dla rozstrzygnięcia, o czym szerzej w kolejnej części uzasadnienia.

Podstawową kwestią sporną stanowiła wysokość należnego powodowi odszkodowania. Ustalenie odszkodowania wymagało wiadomości specjalnych, w związku z czym Sąd na wniosek powoda dopuścił dowód z opinii biegłego

w zakresie żądanym. Ze względu na zgodną akceptację przez strony zabezpieczonej opinii ze sprawy o sygn. akt IX Co 122/21, a także szybkość i ekonomiczność postępowania, Sąd postanowieniem wydanym na rozprawie, po konsultacjach ze stronami, powołał na biegłego J. K., zastrzegając w postanowieniu, aby uwzględnił w swoich ustaleniach już wydaną opinię.

Biegły wydał w sprawie dwie opinie, które łącznie były jasne, rzetelne i kompletne i dostarczyły wiadomości specjalnych w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia sprawy. Niekompletność pierwszej z opinii co do cen właściwych w 2023 r. została uzupełniona przez biegłego w drugiej z opinii. Strona pozwana nie kwestionowała wydanych opinii.

Strona powodowa zgłosiła zastrzeżenia do pierwszej z opinii, określając ją jako nierzetelną i niewiarygodną, gdyż biegły powinien dokonać obmiaru w naturze zgodnie z zasadami kosztorysowania. Powód wskazał również, że uzyskał na własną rękę oferty dużo wyższe niż ta przedłożona przez biegłego, a ponadto pozwany w ramach propozycji ugodowych na rozprawie przyznawał wyższe ceny materiałów i większy zakres robocizny.

Odnosząc się do zastrzeżeń powoda, biegły wyjaśnił, że kosztorysowanie, po uprzednim przedmiarze robót, jest tylko jedną z metod ustalania ceny wykonania dzieła. Cena tak ustalona może nie być ceną rzeczywistą, dostępną na rynku takich usług. Biegły wyjaśnił, że wartości, które przyjął w opinii, stanowią rzeczywistą cenę naprawienia wad według jego wiadomości specjalnych. Biegły odniósł się do ofert załączonych przez powoda jako nieodpowiadającym stwierdzonym wadom i właściwym wykonaniu nowych schodów. Powód wniósł ponownie zastrzeżenia do opinii uzupełniającej biegłego, nie przyjmując wyjaśnień biegłego.

Sąd postanowieniem z 5.09.2023 r. pominął wniosek dowodowy powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego (art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c.). Wniosek ten wynika tylko z niezadowolenia strony powodowej z konkluzji biegłego. Merytoryczne zastrzeżenia do opinii zostały już wyjaśnione przez biegłego i uznane przez Sąd jako rzetelne. Powód ze zrozumiałych przyczyn dąży do uzyskania opinii biegłego, która będzie odpowiadała jego roszczeniu poprzez zastosowanie metody ustalania cen, która pozwoli uzyskać najwyższą hipotetyczną cenę. Biegły wyjaśnił, że kosztorysowanie jest tylko jedną z metod i jego zdaniem nie jest konieczna w tej sprawie, gdyż biegły może samodzielnie, korzystając z wiadomości specjalnych, wskazać rzeczywistą cenę usługi. Sąd podziela uwagi biegłego, że przedłożone przez powoda wydruki ofert są niemiarodajne, ogólne i nieoparte na żadnych weryfikowalnych kryteriach. Oczywiście bezzasadne są uwagi powoda, że pozwany godził się w ramach ugody na wyższe ceny odszkodowania. Sąd wskazywał powodowi w toku rozprawy na celowość i racjonalność zawarcia porozumienia na ich podstawie. Powód jednak kategorycznie je odrzucił. Sprzeczne z dobrymi obyczajami jest wykorzystywanie dobrej woli pozwanego w ramach polubownego zakończenia sporu do późniejszego wykorzystywania jej przeciwko niemu. Podkreślić przy tym należy, że choć pozwany działa jako przedsiębiorca profesjonalny w danej dziedzinie, to w ramach procesu jego wiadomości nie stanowią wiadomości specjalnych takich, jakie może udzielić biegły. Tym bardziej, że pozwany wypowiadał się w ramach spontanicznych propozycji ugodowych, nie zaś fachowej ekspertyzy poprzedzonej właściwymi obliczeniami.

Stan prawny

Powód wywodził swoje roszczenie z faktu, że pozwany wykonał nienależycie oznaczone dzieło (art. 627 k.c.). Powód oparł żądanie zapłaty na czterech alternatywnych podstawach: (1) rękojmi (art. 560 § 1 k.c. w zw. z art. 638 § 1 k.c.), (2) gwarancji (art. 577 § 1 k.c. w zw. z art. 638 § 2 k.c.), (3) zwrocie nienależnego świadczenia po uchyleniu się od skutków prawnych zawarcia umowy (art. 410 § 1 k.c. w zw. z 405 k.c.) i (4) odszkodowaniu za nienależyte wykonanie umowy (art. 471 k.c.).

Co do żądania zapłaty na podstawie rękojmi (1), to jeżeli wykonane dzieło ma wadę, to zamawiający może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że wykonawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla zamawiającego wadę usunie (art. 560 § 1 k.c. w zw. z art. 638 § 1 k.c.). Powód w piśmie przedprocesowym oświadczył o obniżeniu ceny co do całości wynagrodzenia. Zgodnie z art. 560 § 3 k.c. w zw. z art.

638 § 1 k.c. obniżona cena powinna pozostawać w takiej proporcji do ceny wynikającej z umowy, w jakiej wartość dzieła z wadą pozostaje do wartości dzieła bez wady. W ocenie Sądu oświadczenie woli o obniżeniu ceny do 0 zł należało tłumaczyć jako oświadczenie o odstąpieniu od umowy, gdyż ze względu na okoliczności takie obniżenie byłoby w skutku faktycznie równoważne całkowitemu odstąpieniu od umowy, a ponadto ze względu na nieistotność wad i wykonanie prac przez pozwanego byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 65 § 1 k.c.). Zgodnie z zebranych materiałem dowodowym, niekwestionowaną opinią biegłego ze sprawy IX Co 122/21 i stanowiskiem stron wady dzieła nie uniemożliwiały czynienie właściwego użytku z dzieła, nie wyłączały ich normalnego wykorzystania zgodnie z celem umowy ani nie odbierały im cech zastrzeżonych w umowie. Wady miały charakter powierzchniowy i estetyczny, a powód nie twierdził nawet o ich istotności, będąc jedynie niezadowolonym z estetyki wykonania. W efekcie żądanie na podstawie rękojmi podlegało oddaleniu, gdyż zamawiający nie mógł odstąpić od umowy, jeżeli wada dzieła była nieistotna (art. 560 § 4 k.c. w zw. z art. 638 § 1 k.c.). Nawet przy hipotetycznym założeniu, że tzw. oświadczenie o obniżeniu ceny do 0 zł należy rzeczywiście odczytywać jako oświadczenie o obniżeniu ceny, to i tak roszczenie na tej podstawie byłoby tylko zasadne do kwoty ustalonej poniżej w ramach nienależytego wykonania umowy, jako pozostającej w odpowiedniej proporcji do wartości dzieła z wadami i bez wad (art. 560 § 3 k.c. w zw. z art. 638 § 1 k.c.).

Co do żądania zapłaty na podstawie gwarancji (2), to jeżeli została udzielona gwarancja co do jakości dzieła, poczytuje się w razie wątpliwości, że gwarant jest obowiązany do usunięcia wady fizycznej dzieła (art. 577 § 3 k.c. w zw. z art. 638 § 2 k.c.). W umowie strony zawarły jedynie ogólnie wyrażone postanowienie umowne co do udzielenia gwarancji na dzieło, stąd należało zastosować powyższą normę. Na jej podstawie pozwany był zobowiązany do usunięcia wad dzieła i zobowiązał się do dokonania tego, co ostatecznie uniemożliwił mu powód, żądając prac dalej idących, a w końcu zwrotu całości wynagrodzenia. Zwrot wynagrodzenia nie wchodził w zakres gwarancji, a pozwany pozostawał w gotowości do usunięcia wad dzieła, stąd żądanie na tej podstawie podlegało oddaleniu.

Co do żądania zapłaty na podstawie zwrotu nienależnego świadczenia (3), to świadczenie m.in. jest nienależne, jeżeli czynność prawna zobowiązująca do spełnienia świadczenia była nieważna (art. 410 § 2 k.c.). Powód w podstawie faktycznej pozwu twierdził, że uchylił się od skutków prawnych zawartej umowy ze względu na błąd co do umiejętności pozwanego. Zgodnie z art. 84 § 1 k.c. można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli w razie błędu co do treści czynności prawnej. Autorstwo prac ujętych na przesłanych wcześniej zdjęciach i umiejętności pozwanego nie składają się na treść czynności prawnych, lecz dotyczą wyłącznie okoliczności nieobjętych treścią świadczenia, tj. motywacji powoda do zawarcia umowy. Tym samym powód nie mógł na tych podstawach uchylić się od zawartej umowy. W dalszej kolejności można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (art. 84 § 2 k.c.). Jak wynika z zebranego materiału dowodowego i wyjaśnień stron w toku rozprawy, powód był już zdecydowany skorzystać z usług pozwanego jeszcze zanim pozwany przesłał zdjęcia prac ze schodami z mikrocementu. W hipotetycznej sytuacji, w której pozwany nie przesłałby zdjęć powodowi, ten również zawarłby umowę z pozwanym o takiej samej treści. Stąd żądanie na tej podstawie podlegało oddaleniu co do zasady.

Co do żądania zapłaty na podstawie nienależytego wykonania umowy (4), to pozwany był zobowiązany do naprawienia szkody wynikłej z nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 k.c.). Zakres nienależytego wykonania zobowiązania (określone wady) i odpowiedzialność pozwanego za nie były bezsporne. Naprawienie szkody, według wyboru powoda, powinno nastąpić przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Sporna była wysokość odszkodowania za bezsporny zakres nienależytego wykonania zobowiązania. Pozwany, jako zobowiązany do odszkodowania, ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, za które strony zgodnie uznawały cenę naprawy wad dzieła (art. 361 § 1 i 2 k.c.). Normalnym następstwem nienależytego wykonania umowy o dzieło są celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na usunięcie wad dzieła. Miarą takich wydatków jest cena naprawy przez profesjonalny podmiot, która mieści się w cenach rynkowych i pozostaje adekwatna do zakresu wad podlegających naprawie. Innymi słowy, nie podlega wyrównaniu cena zawyżona, ekonomicznie nieuzasadniona, odpowiednia do prac wykraczających poza stwierdzone wady, która doprowadziłaby do wzbogacenia się powoda kosztem pozwanego lub do niecelowego zubożenia pozwanego, który zasadniczo wykonał

umówione prace. Tak określone odszkodowanie co do zasady powinno być ustalone według cen z daty ustalenia odszkodowania, tj. zamknięcia rozprawy i wydania wyroku (art. 363 § 2 k.c.), o co wносиła strona powodowa. Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie, że celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na usunięcie wad dzieła na chwilę zamknięcia rozprawy wyniosły 3420 zł netto.

Należne odszkodowanie powinno objąć również podatek od towarów i usług od kosztu usunięcia wad, jako że podatek ten ma charakter cenotwórczy. Sąd nie podzielił uwagi biegłego (wykraczającej poza jego wiadomości specjalne) co do tego aby należny podatek był liczony według stawki 23% lub stawki mieszanej 8% dla robocizny i 23% dla materiałów. Przy wymiarze odszkodowania w niniejszej sprawie powinna być zastosowana jedna stawka VAT, obejmująca zarówno usługę, jak i dostawę materiałów wykorzystanych do wykonania tej usługi. Usunięcie przedmiotowych wad stanowi usługę kompleksową, na którą składa się wykonanie prac i nabycie materiałów do tych prac, przy czym wykonanie prac wyraźnie przeważa nad nabyciem materiałów, mając na uwadze cel umowy oraz ustaloną cenę obu części składowych. Z tego względu ustalone odszkodowanie należało podwyższyć o podatek od towarów i usług wyłącznie według stawki 8% (jak w art. 41 ust. 12 pkt 1 ustawy z 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług), tj. do 3693,60 zł (tak też interpretacja indywidualna z 30.03.2018 r. Dyrektora Krajowej (...) Skarbowej, (...) - (...) - 3. (...) .78.2018.1.PM).

Powód wnosił również o zasądzenie zwrotu kosztów opinii biegłego przeprowadzonej w ramach sprawy sądowej o zabezpieczenie dowodu. Bezsorna i ustalona cena tej opinii wyniosła 2602,17 zł. Opinia ta pozostawała w związku przyczynowo-skutkowym z żądaniem w niniejszej sprawie i w części była celowa dla dochodzenia roszczenia. Nie był to jednak normalny związek przyczynowo-skutkowy między tą opinią a całością żądania w sprawie. Opinia – czego powód nie kwestionował – jednoznacznie stwierdzała, że wady mają charakter powierzchniowy i nieistotny i zasadniczo odpowiadają wadom uznanym niezwłocznie przez pozwanego. Mimo to powód niezasadnie zdecydował się na jej podstawie dochodzić zwrotu całości wynagrodzenia za wykonane dzieło, odrzucając rzetelne propozycje ugodowe pozwanego. Tym samym należało uznać, że cena opinii podlega wyrównaniu przez pozwanego tylko w części odpowiadającej temu, w jakiej proporcji pozostaje ustalone odszkodowanie do żądania powoda, tj. w 27% – 702,58 zł. Tylko w takim stosunku cena opinii stanowiła składnik odszkodowania jako pozostająca w normalnym (adekwatnym) stosunku przyczynowo-skutkowym. Nie bez znaczenia pozostawał również fakt, że koszt opinii biegłego w ramach sprawy o zabezpieczenie dowodu stanowi koszty procesu w ramach tamtej sprawy, a gdyby hipotetycznie została przeprowadzona w niniejszej sprawie, to również jej koszt podlegałby proporcjonalnemu rozdzieleniu między stronami w ramach takiego samego stosunku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził na rzecz powoda należność główną w wysokości 4396,18 zł, na którą składa się odszkodowanie oparte o cenę naprawy wad 3693,60 zł brutto oraz odszkodowanie jako częściowy koszt zabezpieczonej opinii 702,58 zł.

Odsetki

Uregulowanie art. 363 § 2 k.c. przewiduje, że jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, to wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania. Datą tą jest zamknięcie rozprawy, po którym dochodzi do wydania wyroku, ponieważ w oparciu o art. 316 § 1 k.p.c. sąd bierze za podstawę orzeczenia stan istniejący w tej dacie. Zastosowanie cen z innej daty wymagałoby powołania przez wierzyciela, podzielonych przez sąd, szczególnych okoliczności, wskazujących na zaistnienie wyjątku od powyższej zasady. Przyjęcie tej zasady powoduje, że wierzyciel nie ponosi negatywnych skutków spadku wartości pieniądza w okresie od wymagalności zobowiązania do orzekania o obowiązku zapłaty przez dłużnika, zapewnia zatem pełną kompensatę. Skutki braku zapłaty zobowiązania w terminie, uregulowane art. 481 § 1 k.c., wskazują na uprawnienie wierzyciela do żądania odsetek za okres opóźnienia bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności świadczenia pieniężnego. Odsetki spełniają funkcję odszkodowawczą w postaci rekompensaty uszczerbku wywołanego pozbawieniem wierzyciela możliwości uzyskania korzyści z należnej mu kwoty odszkodowania, a częściowo także waloryzacyjną, o ile przewyższają wskaźnik inflacji. Wobec tego łączna suma odszkodowania i odsetek nie może przewyższać wysokości szkody. Nie znajduje również usprawiedliwienia stosowanie równocześnie dwóch mierników równoważących skutki utraty siły nabywczej pieniądza, które prowadzą do podwójnej waloryzacji. W przypadku ustalenia odszkodowania według cen z daty

wyrokovania, które będzie wyższe od ustalonego przy zastosowaniu cen z daty wymagalności, zaistniałej po wezwaniu dłużnika oraz odsetek za okres do dnia wyrokowania, wierzycielowi należą się odsetki od daty wyroku. Dopiero od tej daty dłużnik popada w opóźnienie z zapłatą (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z 25.01.2017 r., sygn. akt IV CSK 131/16).

Koszty procesu

Powód poniósł koszty procesu w wysokości 6025,82 zł, na które złożyła się opłata od pozwu 1000 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wykorzystana zaliczka na poczet dowodu z opinii biegłego 1408,82 zł i 3600 zł wynagrodzenia pełnomocnika według stawek określonych w rozporządzeniu w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozwany nie poniósł żadnych udokumentowanych kosztów procesu.

Sąd zasądził roszczenie powoda częściowo – w około 27%. W związku z tym należało stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów procesu między stronami (art. 100 k.p.c.). Po odpowiednim zestawieniu wskazanych wyżej kosztów Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 1626,97 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (art. 98 § 1¹ k.p.c.).

(...) Maciej Skuczyński

Zarządzenia:

odnotować, w tym w kontrolce terminowego sporządzania uzasadnień orzeczeń;

pełnomocnikowi powoda (portal): doręczyć odpis wyroku z uzasadnieniem;

pozwanemu (pocztą): doręczyć odpis wyroku z uzasadnieniem + pouczenia wyrok z uzasadnieniem;

wyrok łącznie z uzasadnieniem (jako 1) proszę opublikować na portalu orzeczeń zgodnie z załączoną kartą kwalifikacyjną;

przedłożyć za miesiąc lub z pismem.

1.12.2023 r.

(...) Maciej Skuczyński